

Note biografice

M'am născut în 1908 la 30 August la Bacău.

Parinții mei au locuit în acest oraș numai cîteva ani. La acea epocă, tatăl meu era învățător. Curînd însă, cînd încă eu eram foarte mic am plecat cu toții la București, unde tatăl meu abandonînd cariera de învățător - care pentru el o găsea lipsită de un viitor mai bun pentru copiii lui, a urmat cursurile școlii de poduri și șosele. Cu propriile lui mijloace, fără ajutorul nimănui și cu sacrificii imense făcute de mama cu patru copii după ea, tata a devenit conductor de lucrări publice și inginer hotarnic.

În această calitate m-am instalat la Iași în Str. Săvescu 24, unde am petrecut toată tinerețea.

Am urmat cursurile liceului "Național" pînă în anul 1919 cînd am dat examen pentru Școala de ofitieri de marină.

În timpul primului război mondial 1916 - 1918 m-am instalat pentru timpul campaniei la

la Botosani unde tatăl meu a fost numit șef al Serviciului Tehnic al jandarmilor, inginerul titular, fiind mobilizat.

În Iași urmau cursurile liceului „National” fostă academie Mihăileană, la Botosani timp de doi ani am urmat la liceul „Laurian”.

După terminarea războiului (1918) ne-am întors la Iași unde casa noastră era plină de musafiri, rude de la București, Constanța, Galați etc.; refugiați și instalați. Încet încet au plecat la casele lor cu totii. A revenit și fratele meu Alexandru, căpitan de marină, din prizonierat de la nemți.

Când s'a publicat examenul pentru școala de ofițeri de marină, am făcut un efort extraordinar, sculându-ne în fiecare dimineață la ora 5 pentru a învăța pentru examenul de admitere.

Efortul mi-a fost răsplătit pentru că am eșuat la examenul primul pe țară.

În același timp mi-s'a anunțat că prietenii pătrii vor pleca la Brest în Franța pentru a urma cursurile Școlii navale franceze. Și înainte de a intra la școală urma să facem ultimul an din liceul „Louis le Grand” pentru a ne familiariza cu limba franceză.

Am plecat din nou la Iași, pentru a mă pregăti de plecare, căci urma să fie peste două săptămâni.

La Iași bucurie mare pentru succesul băiatului, cu o masă familială de adio. Am primit de la

fiecare membru al familiei mi-a dat câte un sfat.
 Să nu mai fumez, să dorm cât mai mult etc.
 Întreaga societate mă condus la gară.
 Pleca băiatul la Paris !!
 N'au să uit niciodată această plecare - să zicem
 "festivă"!

Prima decepție în viață

Ajunși la București m'am prezentat la școala de
 Artilerie și Marină din calea Grivitei pentru plecare
 la Paris.

Dar, ... un colonel ne anunță, că pentru plecarea
 la Paris se va da un nou examen - în franceză,
 de data asta - peste 10 zile. Vor fi aleși patru
 elevi, care vor dovedi cunoștințe mai bune de
 limbă franceză.

Doi dintre noi eram din Iași și am plecat
 înapoi acasă.

Am ajuns pe seară noaptea la Iași -

Când am sunat la ușă și am bătut în geam
 tata a întrebat: cine e acolo? - Eu sunt Titu
 - Nu se poate el să a plecat la Paris (cum promisese
 el!) - Ba eu sunt - au să-ți explic!

După ce l'am pus la curent cu situația, s'a
 infuriat și a spus: uite măi băiete, eu mă fac
 forte să te țin la Paris cât e nevoie, ca să faci
 arhitectura - de care ți-am mai vorbit. Să ai
 marine. Tu ai talent la desen și nu faci

carieră. Uite așa cum a făcut Traianescu (imprîeten
de al lui arhitect')

- Nu tatae, m'au hotărît să mă fac marinar și
me veau să renunț!

După 10 zile am plecat, am dat al 7-lea examen
și bine înțeles am esit al... 5-lea.

Cei patru plecați erau bați de generali, foști mi-
nistri, etc..

Prima întrebare a fost: cine e tatăl D-tale și
ce meserie are?

Dintre cei patru aleși numai unul (Martaș) a
rămas în marină - unul a dezertat însușindu-se
în frântă, altul a murit nebun la ospiciu și
unul s'a sinucis. -

Am urmat anul I la București și anul II - la Constanța
inaugurînd localul fostei școli de marină dinaintea
de război pentru tineri marinari.

La esitul de marină după 1921 am fost la
Salina, Galați, Brăila, Constanța și toate
porturile Dunărene.

Am fost ambarcant pe distrugătoare, canoniere
vedete, monitoare etc.. pe bricul Eliza cu vedete
pe crucierul "Eli Sabeta" în ultimul an al lui,
și pe alte multe nave de război și auxiliare.

Aproape în fiecare an făceam vizaje de studiu
în marea Mediterană - în general Constantinopol
Piza, Salonic, Ismir (Smyrna) și Aizova și
Bejruth -

Încă de cînd eram în Școala Navală, și mai ales după 2 ani în Școala de aplicație am fost solicitat să desenez meniuuri pentru mesele oficiale ale amiralului comandant și felicitări ocazionale.

Apoi mi s'au comandat să fac cîteva tablouri pentru Școala Navală.

Unul din tablouri l'am prins pe ferestrele vertical ale comanda Canonierei „Lepru” pe care eram ambarcat și trebuia să mă deplasez mereu pe canoiera vecină să văd ce-am făcut. Pe vapor aveau doar 2 m. pînă la balustradă și nu-mi dădeau seama ce e bine și ce nu e bine.

La canoiera „Stihi” am pictat literele delapora „St.” înalte de 2 m. cu ajutorul unei schele cu care se vopsește corpul vasului.

La un distingător comandantul m'a chemat și mi-a spus: Stihiei - am auzit că ești pictor, treci și pictează cele două inele pe coș și alte multe chestii de acest gen!

Ceia ce pînă aici un comandant n'a făcut excepție a fost tabloul pentru carcul ofițerilor.

„Mă Stihiei fă și tu o pictură pentru carcul nostru să se știe, că ai trecut pe aici. — Am înțeles, Sfe. Comant.

Și tabloul dispărea totdeauna adătată cu comandantul, cînd era mutat în altă parte!